

Alice In Wonderland

Lewis Carroll

Voorwoord

Toen *Alice's Adventures in Wonderland* in 1865 voor het eerst verscheen, kon niemand vermoeden dat dit bijzondere verhaal uit zou groeien tot een van de meest geliefde en invloedrijkste werken uit de wereldliteratuur. Lewis Carroll – pseudoniem van de Britse wiskundige en logicus Charles Lutwidge Dodgson – schreef het aanvankelijk voor één meisje: Alice Liddell, de dochter van een bevriende collega. Wat begon als een spontane vertelling tijdens een zomerboottocht, groeide uit tot een tijdloos meesterwerk dat generaties lezers blijft fascineren.

Alice in Wonderland onderscheidt zich door zijn unieke combinatie van logica en absurditeit. Carroll speelt met taal, betekenis en verwachtingen op een manier die zowel kinderen als volwassenen aanspreekt. Het verhaal opent de deur naar een wereld waarin regels vloeibaar worden, waar logische wetten worden omgekeerd en waar fantasie de enige constante is. Het is precies deze speelse maar diepzinnige benadering die het boek zijn uitzonderlijke kracht verleent.

De figuren die Alice onderweg ontmoet – de Witte Konijn, de Hoedenmaker, de Cheshirekat en de Hartenkoningin – zijn iconisch geworden. Ze belichamen niet alleen de wonderlijke sfeer van het verhaal, maar weerspiegelen ook de subtiliteit waarmee Carroll sociale conventies, autoriteit en het menselijk gedrag onder de loep neemt. Achter de schijnbare lichtheid schuilt een scherpzinnige observatie van de wereld, die de lezer uitnodigt om na te denken over identiteit, groei en de grenzen van de werkelijkheid.

Deze Nederlandse editie wil recht doen aan de magische geest van het oorspronkelijke werk, en tegelijkertijd een nieuwe generatie uitnodigen om dit veelzijdige verhaal te herontdekken. *Alice in Wonderland* is niet slechts een kinderboek; het is een literaire reis die blijft verrassen, ontregelen en inspireren. Elk hoofdstuk opent een deur naar een ander facet van onze

verbeelding, en herinnert ons eraan hoe waardevol het is om af en toe te verdwalen.

Moge deze uitgave een nieuwe sleutel zijn tot een wereld waar het onmogelijke mogelijk wordt en waar verwondering nooit verdwijnt.

Biografie van de auteur

Lewis Carroll (1832–1898), geboren als **Charles Lutwidge Dodgson** in Daresbury, Engeland, behoort tot de meest intrigerende en veelzijdige figuren uit de negentiende eeuw. Hoewel hij wereldwijd bekend staat als de auteur van *Alice's Adventures in Wonderland* en *Through the Looking-Glass*, was Carroll in de eerste plaats wiskundige, logicus en docent aan Christ Church, Oxford. Zijn scherp analytisch denken en zijn fascinatie voor paradoxen, taal en structuur vormden een essentieel fundament voor zijn literaire werk. Carroll groeide op in een groot gezin en toonde al vroeg een uitzonderlijk talent voor verhalen vertellen en woordspelingen. Zijn liefde voor literatuur en logica ging hand in hand: in zijn geschriften onderzoekt hij voortdurend de grens tussen ratio en verbeelding. Deze unieke combinatie maakt zijn oeuvre tot een zeldzame kruising tussen speelse fantasie en onderliggende intellectuele complexiteit.

Zijn beroemdste werk, *Alice's Adventures in Wonderland*, ontstond tijdens een roeitocht in 1862 met de drie dochters van een bevriende collega. Voor hen bedacht hij een verhaal dat uiteindelijk zou uitgroeien tot een literair icoon. Het boek werd in 1865 gepubliceerd en genoot onmiddellijk een grote populariteit, zowel bij kinderen als volwassenen. De figuren, raadsels en taalkundige spelletjes die Carroll introduceerde, hebben hun weg gevonden naar talloze adaptaties in film, theater, kunst en populaire cultuur. Naast zijn literaire werk schreef Carroll wetenschappelijke artikelen, wiskundige studies en essays over logica. Hij was bovendien een pionier op het gebied van de vroege kunstfotografie, waarin hij een artistieke gevoeligheid toonde die verder ging dan de traditionele grenzen van zijn tijd.

Lewis Carroll stierf in 1898, maar zijn nalatenschap blijft springlevend. Zijn verhalen nodigen lezers uit om met nieuwe ogen naar de wereld te kijken, en zijn vermogen om het alledaagse te veranderen in het wonderbaarlijke maakt hem tot een auteur die de verbeelding van generaties blijft prikkelen.

Inhoudsopgave

I	7
II	13
III	19
IV	26
V	34
VI	42
VII	51
VIII	61
IX	69
X	78
XI	86
XII	94

I

De val door het konijnenhol

ALICE begon er erg genoeg van te krijgen om naast haar zusje aan de waterkant te zitten en niets te doen: ze had een paar keer in het boek gegluurd, dat haar zusje aan het lezen was, maar daar stonden geen plaatjes en gesprekken in ‘en wat is nu een boek zonder plaatjes en gesprekken?’ dacht Alice.

Dus ging zij er over nadenken (voorzover zij dat kon, want de hitte maakte haar erg slaperig en suf) of ze een krans van madeliefjes zou gaan vlechten en ze wist niet goed of dat nu de moeite van het opstaan en bloemen-plukken wel waard was, toen plotseling een wit konijn met rode oogjes langs haar heen liep.

Dit was nu op zichzelf niet zo erg merkwaardig en Alice verbaasde er zich evenmin over, toen zij het Konijn bij zichzelf hoorde zeggen: ‘O wee, o wee, ik kom vast telaat’ (toen zij er later over nadacht, vond zij, dat zij dit vreemd had moeten vinden, maar op dit ogenblik leek het haar heel gewoon). Maar toen het Konijn werkelijk een horloge uit zijn vestzakje haalde, er op keek, en weg holde, sprong Alice op, want zij bedacht plotseling, dat zij nog nooit een konijn had gezien met een vestzakje of met eenhorloge om er uit te halen, en brandend van nieuwsgierigheid rende ze het na door de weide; gelukkig was ze net op tijd om te zien hoe het in een groot konijnenhol onder de heg verdween.

Het volgende ogenblik liep Alice het na, zonder er aan te denken hoe zij ooit weer terug moest komen.

Het konijnenhol liep eerst een eindje rechthoek, als een tunnel, en toen plotseling steil naar beneden, zo plotseling dat ze niet eens tijd had om stil te blijven staan; want voor zij daaraan kon denken, beseftte ze dat ze door een diepe put naar beneden viel.

Nu was òf de put heel diep, òf ze viel erg langzaam, want zij had onder het vallen ruimschoots tijd om om zich heen te kijken

en zich af te vragen wat er verder zou gebeuren. Eerst probeerde zij naar beneden te kijken om uit te maken waar zij eigenlijk heenging, maar het was te donker om iets te zien; toen keek zij naar de zijmuren van de put en merkte dat deze vol waren met kasten en boekenplanken; hier en daar zag zij kaarten en platen aan krammen hangen. Zij nam een pot van een van de planken, waar zij langs viel; op het etiket stond 'Sinaasappel-jam', maar tot haar grote teleurstelling was de pot leeg. Zij wilde deze niet laten vallen, want zij was bang dat iemand daardoor getroffen kon worden en dus zette zij hem met veel moeite in een van de kasten.

'Nu,' dacht Alice 'na zo'n val zal ik er niets meer om geven als ik van de trappen rol. Wat zullen ze me thuis allemaal flink vinden! En trouwens, ik zou er niet eens wat van zeggen als ik van het dak viel!' (wat zeer waarschijnlijk waar was.)

Al dieper en dieper. Zou het nooit meer ophouden? 'Ik zou wel eens willen weten hoeveel kilometers ik nu al gevallen ben,' zei ze hardop, 'ik moet zo langzamerhand bij het middelpunt van de aarde zijn gekomen. Laat eens kijken: dat zou ongeveer 6000 kilometers zijn, denk ik', - want zie je, Alice had allerlei van dit soort belangrijke dingen op school geleerd en zij wou graag eens laten zien wat zij allemaal wist. Dit was nu wel niet zo'n erg goede gelegenheid, want er was niemand die naar haar kon luisteren, maar kwaad kon het toch nooit. 'Ja, dat klopt, maar dan vraag ik me af op welke Lengte en Breedte ik nu ben.' (Alice had er geen flauw idee van wat Lengte en Breedte was, maar ze vond die woorden wel heel mooi klinken.)

Al gauw begon ze opnieuw. 'Ik vraag me af, of ik recht door de aarde heen zal vallen. Wat zal het grappig zijn om bij de mensen terecht te komen, die met hun hoofd naar beneden lopen. De Antipathieën geloof ik,' (ze was nu wel heel blij dat er niemand naar haar luisterde, want dit woord was beslist niet goed) 'maar dan moet ik hun vragen hoe dat land heet. Ach mevrouw, is dit Nieuw-Zeeland of Australië?' (en ze probeerde een buiging te maken, terwijl ze dat zei - stel je voor, een buiging maken als je door de lucht valt, zou jij dat kunnen?) 'en wat

zullen ze me een dom meisje vinden! Nee, ik zal er maar niet naar vragen, misschien zie ik de naam wel ergens opstaan.'

Al dieper en dieper! Alice had niets anders te doen en daarom begon ze al gauw weer te praten. 'Dina zal me vanavond wel missen, denk ik' (Dina was de kat) 'ik hoop maar dat ze thuis er aan denken haar een schoteltje met melk te geven. Lieve Dina, ik wou dat je hier was. Ik denk niet dat er muizen in de lucht zijn, maar je mag een vleermuis vangen, dat is net een muis, weet je. Maat eten katten vleermuizen?' En nu werd Alice tamelijk slaperig en bleef alsmaar dromerig bij zichzelf zeggen 'eten katten vleermuizen, eten katten vleermuizen?' en soms 'eten vleermuizen katten?', want, zie je, ze kon geen van beide vragen beantwoorden en het deed er dus niet veel toe wat ze precies vroeg. Ze voelde dat ze in slaap viel en ze begon juist te dromen, dat zij hand in hand met Dina aan het wandelen was, en heel ernstig tegen haar zei: 'Dina, zeg me eens eerlijk, heb jij ooit een vleermuis gegeten', toen zij plotseling, bons, bons, op een hoop droge bladeren neerkwam en de val was uit.

Alice had zich heel geen pijn gedaan en sprong direct weer op; ze keek naar boven, maar daar was het erg donker; voor haar lag weer een lange gang en zij zag nog net hoe het Witte Konijn daar razend vlug doorheen holde. Zij had geen ogenblik te verliezen; vooruit schoot Alice, als de wind en zij was net op tijd om hem, terwijl hij een hoek omging, bij zichzelf te horen zeggen: 'Bij mijn oren en snorrebaard, wat wordt het laat!' Ze was vlak achter hem toen hij de hoek omliep, maar het Konijn was nergens meer te zien; zij stond in een lange, lage zaal, die verlicht werd door een rij lampjes aan het plafond.

Aan alle kanten van de zaal waren deuren, maar die waren allemaal dicht; en toen Alice de zaal op en af was gelopen en iedere deur geprobeerd had, liep zij treurig naar het midden en vroeg zich af hoe zij er ooit weer uit moest komen.

Plotseling kwam ze bij een kleine, driepotige tafel van dik glas; er lag enkel een gouden sleuteltje op en Alice dacht onmiddellijk dat dit wel eens passen kon op een van de deuren; maar ach! òf

de sloten waren te groot, òf het sleuteltje was te klein; in elk geval kon zij er geen enkele mee openmaken. Toen zij echter voor de tweede keer de zaal doorliep, zag ze een laaghangend gordijn, dat ze eerst niet had opgemerkt en daarachter was een kleine deur van ongeveer veertig centimeter: ze stak het gouden sleuteltje in het slot en tot haar grote vreugde paste het!

Alice deed de deur open en zag een lange, smalle gang voor zich, niet veel wijder dan een rattenhol. Ze knielde op de grond en keek door de gang in de mooiste tuin, die je ooit hebt gezien. Wat verlangde zij ernaar om uit die donkere zaal weg te gaan en daar buiten te wandelen tussen de perken met kleurige bloemen en de koele fonteinen!, maar ze kon haar hoofd niet eens door de deuropening krijgen, ‘en als ik mijn hoofd er door heb gestoken,’ dacht de arme Alice, ‘kunnen mijn schouders er niet door en dan ben ik nog niet veel verder. O wat zou ik graag in elkaar kunnen schuiven als een verrekijker. En dat zou ik trouwens best kunnen, denk ik, als ik maar wist, hoe ik moest beginnen.’ Want zie je, er waren de laatste tijd al zo veel zonderlinge dingen gebeurd, dat Alice maar heel weinig meer voor onmogelijk hield.

Maar ze schoot er niet veel mee op, wanneer ze bij het deurtje bleef zitten treuren. Daarom liep zij terug naar de tafel en hoopte zo half, dat ze een ander sleuteltje zou vinden of in ieder geval een handleiding om mensen als verrekijkers in elkaar te schuiven; maar dit keer stond er enkel een flesje op (dat er straks beslist niet stond, zei Alice) en om de hals van die fles was met een touwtje een stuk papier vastgemaakt; ‘Drink mij’ stond er met mooie, grote letters op gedrukt.

Nu was het heel mooi om te zeggen ‘Drink mij’, maar de verstandige Alice deed dat dan nog maar niet onmiddellijk. ‘Nee,’ zei ze, ‘ik moet eerst eens kijken of er nergens ‘vergif’ op staat, want zij had allerlei aardige verhaaltjes gelezen over kinderen, die verbrand waren en opgegeten door wilde dieren en